

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ 14.

ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΩΝ ΑΓΓΕΛΙΩΝ.

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

ΣΥΝΟΨΙΣ ΤΩΝ ΕΜΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ.

- 1) 'Απορρίψις τῆς περι ἀναίρεσεως αἰτήσεως τοῦ Ἀθανασίου Κολοζέα. — 2) 'Απορρίψις ὡς ἀπαράδεκτου τῆς περι ἀναίρεσεως αἰτήσεως τῆς Γιαννούλας Π. Γιαννούλα. — 3) 'Απορρίψις τῆς περι ἀναίρεσεως αἰτήσεως τοῦ Πάνου Μευρτζίκου. — 4) 'Αναίρεσις τῆς ἀπὸ 17 Δεκεμβρ. 1836 καὶ ὑπ' ἀρ. 217 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετών.

(Ἀπόφ. ποιν. ῥκδ'). (Ἀριθ. πρωτοκολ. 175).

I)

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Ἀναστασίου Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Γ. Ἀθανασίου, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Δ. Ν. Φωτίλα παρέδρου, ἀναπληροῦντος τὸν ἀρεοπαγίτην Κ. Ἰω. Ἀν. Σωμάκην ἀπόντα, κωλυομένου τοῦ πρώτου παρέδρου Κ. Γ. Ἀφθονίδου, καὶ παρόντων τοῦ ἀντεισαγγελέως Κ. Α. Μελά καὶ τοῦ γραμμ. Γ. Κ. Ἰσχομάχου.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 18 τοῦ ἐνεστώτος μηνὸς διὰ τὴν δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἰτήσιν ἀναίρεσεως.

Ὁ Ἀθανάσιος Κολοζέας ἐξ Ἀλτομητρῆς χωρίου τῆς ἐπαρχίας Οἰτύλου ἐκατηγορήθη ἐνώπιον τῶν ἐν Πάτραις κακουργιοδικῶν ὡς ὑπαίτιος ἀνθρωποκτονίας, τελεθεισῆς ἀπρομελετήτως εἰς βραχσὸν ψυχικῆς ὁρμῆς. Τὸ δικαστήριον τῶν συνεδρῶν λαβὼν ὑπ' ὄψιν τὴν ἐτυμηγορίαν τῶν ἐνόρκων κατεδίκασεν αὐτὸν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 24 τῶν ἀποφάσεώς του δυνάμει τοῦ 293 ἄρθρου ἀριθ. 1 τοῦ ποιν. νόμου εἰς 15 ἐτῶν δεσμᾶ. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης τῶν συνεδρῶν ὁ καταδικασθεὶς ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν.

Ἀκούσαν τὴν ἐκθεσιν τοῦ ἀρεοπ. Κ. Α. Σκορδίλη, τὸν δικηγόρον Σ. Πήλλικα συνήγορον τοῦ ἀναιρεσιόντος παρόντος, παραιτήσαντα τὸν ἐν τῷ ἐγγράφῳ τῆς ἀναίρεσεως λόγον καὶ ἀντικαταστήσαντα ὡς τοιοῦτον τὸν μὴ προσδιορισμὸν τοῦ τόπου εἰς ὃν ἐπράχθη τὸ κατηγορούμενον ἔγκλημα, καὶ τὸν ἀντεισαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ τὸ κατηγορητήριον ἐγγραφον διαλαμβάνει ῥητῶς περὶ τοῦ τόπου ὅπου ἐπράχθη τὸ ἀποδιδόμενον εἰς τὸν Ἀθανάσιον Κολοζέα ἔγκλημα, καὶ οἱ ἐνορκοὶ λαβόντες γνῶσιν τούτου, δὲν ἤμποροῦσαν νὰ ᾖναι εἰς ἄγνοιαν τοῦ τόπου τούτου, καὶ μάλιστα ἡ περίστασις αὐτὴ δὲν παρουσιάζεται ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὡς μία ἐξ ἐκείνων, αἵτινες δύνανται νὰ ἔχωσιν ἐπιβαρυντικὴν ἢ ἐλαφρυντικὴν

ἐπιρροὴν εἰς τὸν καταλογισμὸν τῆς ποινῆς, ἐπομένως παραλειφθεῖσης τῆς περιστάσεως ταύτης εἰς τὸ τεθεὶν πρὸς τοὺς ἐνόρκους ζήτημα παρὰ τοῦ προέδρου τῶν ἐν Πάτραις συνεδρῶν, δὲν παρεδιάσθη κανεὶς τύπος οὐσιώδης.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναίρεσεως αἰτήσιν τοῦ Ἀθανασίου Κολοζέα, ἧτις ἔγινε κατὰ τῆς ἀπὸ 7 Δεκεμβρίου 1836 καὶ ὑπ' ἀριθ. 24 ἀποφάσεως τῶν ἐν Πάτραις συνεδρῶν, καὶ καταδικάζει αὐτὸν εἰς τὰ ἐξόδα τῆς παρούσης δίκης.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 20 Μαρτίου 1837.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις τὴν 22 Μαρτίου 1837.

(Ἀπόφ. Πολ. 98). (Ἀρ. Πρωτοκ. 176).

2)

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Γ. Ἀθανασίου, Ἰω. Α. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, καὶ παρόντων τοῦ ἀντεισαγγελέως Κ. Α. Μελά καὶ τοῦ γραμμ. Γ. Κ. Ἰσχομάχου.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 11 τοῦ ἐνεστώτος μηνὸς διὰ τὴν δικάσῃ μεταξὺ τῆς Γιαννούλας Π. Γιαννούλα, κατοίκου Σπετσῶν, ἀναιρεσιούσης, παρασθεθείσης διὰ τοῦ πληρεξουσίου τῆς Π. Νικολαΐδου δικηγόρου, καὶ τοῦ Ἀναστασίου καὶ Πάνου Λεμπέση ἀναιρεσιβλήτων, κατοίκων τῆς αὐτῆς νήσου παρασταθέντων διὰ τοῦ πληρεξουσίου τῶν Μ. Ρενιέρη δικηγόρου, τὴν ἐξῆς αἰτήσιν ἀναίρεσεως.

Κατὰ τὸ 1831 ὁ Ἀναστάσιος καὶ Πάνος Λεμπέση ἐκίνησαν ἀγωγὴν κατὰ τῆς Γιαννούλας Π. Γιαννούλα, ποτὲ συζύγου τοῦ Γεωργίου Λεμπέση, ἐνώπιον τοῦ κατὰ τὸν κάτω Ναχαγέ πρωτοκλήτου δικαστηρίου, ἀπαιτοῦν-

τες τὰ κατὰ συνέπειαν ἀποφάσεως τοῦ ἀρχιερέως Τρι-
 πόλεως, ἐπικυρωθείσης παρὰ τῆς Πελοποννησιακῆς Γε-
 ρουσίας ἐκπονηθέντα κτήματα τοῦ ἀποβιώσαντος ἀνδρός
 τῆς Γεωργίου Δεμπέση πρὸς ἀπόδοσιν τῆς προικῆς καὶ
 τῆς πρὸ γάμου δωρεᾶς τῆς εἰρημίνης Γιαννούλας, ὡς
 ἐκπονηθέντα παρὰ τιμὴν καὶ οικονομικῶς. Τὸ πρωτόκλη-
 τον δικαστήριον διὰ τῆς ἀπὸ 8 Μαΐου 1831 καὶ ὑπ'
 ἀριθ. 11 ἀποφάσεώς του κατεδίκασε τὴν Γιαννούλαν εἰς
 τὰς ἀπαιτήσεις τῶν ἀντιδίκων τῆς. Κατὰ τῆς ἀποφάσεως
 ταύτης τοῦ πρωτοκλήτου ἡ Γιαννούλα ἔκαμεν ἐφῆσιν
 εἰταχθείσης τῆς ὑποθέσεως παρὰ τῶν ἐφεσιβλήτων εἰς
 τὸ ἀκροατήριον τῶν ἐν Τριπόλει ἐφετῶν, τὸ δικαστήριον
 τοῦτο διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 31 ἀποφάσεώς του, ἐξήμην ἐκ-
 δοθείσης, ἀπέρριψε τὴν ἐφῆσιν τῆς Γιαννούλας, κατ'
 ἔνστασιν τῶν ἀντιδίκων, ὡς μὴ εἰσαχθείσαν ἐντὸς 30 ἡ-
 μερῶν εἰς τὸ τότε ὑπάρχον ἐκκλητικὸν δικαστήριον τῆς
 ἀποφάσεως τῶν ἐφετῶν ἡ Γιαννούλα Π. Γιαννούλα ἐξή-
 τησε τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς λόγους: 1. Ὅτι ὑπάρχουσι
 δύο ἀντιφάσκουσαι πρὸς ἀλλήλας τελεσίδικαι ἀποφάσε-
 ῖς καὶ τοῦτο κατὰ τὰ 807 ἀρθ. τῆς πολ. δικον. εἶναι λόγος
 ἀναίρεσεως. 2. Ὅτι ὅταν ὑπάρχη παράβασις ἀρχαίου
 ἰσχύοντος ἐθίμου, ὑπάρχει ἐπίσης λόγος ἀναίρεσεως, κα-
 τὰ τὸ 819 ἀρθ. τῆς πολ. δικονομίας.

Ἀκοῦσαν τὴν ἐκθεσὶν τοῦ ἀρεοπαγίτου Κ. Γ. Ἀθανά-
 σίου τὸν δικηγόρον Μ. Ρενιέρην προτείναντα τὸ ἀπαρά-
 δεκτον τῆς περὶ ἀναίρεσεως αἰτήσεως ὡς ἐκπροθέ-
 σιμου.

Ἀκοῦσαν καὶ τὸν δικηγόρον Π. Νικολαΐδην προτείναν-
 τα τὴν ἀπόρριψιν τῆς ἐνστάσεως διὰ τὸν λόγον ὅτι ἀπὸ
 τοῦ ἐπιδοτήριου δὲν θεσπισθῆται, ὅτι ἡ ἀναίρεσίαισα ἐλα-
 θε τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν ἢ ὅτι παρεβιάσθη τὸ
 ἀρθ. 140=146 τῆς πολ. δικονομίας.

Ἀκοῦσαν καὶ τὸν ἀντεισαγγελέα.

Σκεφθέν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ 817 ἀρθ. τῆς πολ. δικον. ἡ πρὸς
 ἀναίρεσιν προθεσμίαι ἀρχετὶ συνήθως ἀπὸ τῆς ἡμέρας
 τῆς κοινοποιήσεως τῆς προσβλητέας ἀποφάσεως, καὶ κα-
 τὰ τὸ 816 ἀρθ. τῆς αὐτῆς δικον. συγγρῆται μόνον
 πρὸ τῆς παρελεύσεως τριάκοντα ἡμερῶν ἐπὶ δὲ τοῦ προ-
 κειμένου, ἡ μὲν προσβλητέα ἀπόφασις τῶν ἐν Τριπόλει
 ἐφετῶν, κατὰ τὴν ἀπὸ 16 Φεβρουαρίου 1836 ἐπιδοτήριον
 τοῦ ζητήρα Ν. Τζάπελη, ἐπεδόθη τὴν αὐτὴν ἡμέραν
 εἰς τὸν Παναγιώτην Α. Μαρνέραν, συζυγόν καὶ πληρ-
 εῦσαιον τῆς Γιαννούλας Π. Γιαννούλας, ὡς ἐξάγεται ἀπὸ
 τοῦ ἐπίσημον πληρεξούσιον ἐγγράφον τῆς 14 Οκτωβ. 1835
 γενόμενον ἐνώπιον τοῦ συμβολαίουγράφου Μάσητος, ἡ δὲ αἰ-
 τήσις τῆς ἀναίρεσεως συνετάχθη ἐν Ναυπλίῳ τὴν 30
 Ἰουλίου 1836, ἅρα μετὰ τὴν παρέλευσιν τῶν 30 ἡμε-
 ρῶν ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰ 138 καὶ 148 ἀρθ. τῆς πολ. δικον.

αἱ ἀποφάσεις ἐπιδίδονται νομίμως εἰς τοὺς πληρεξού-
 σιους.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει ὡς ἀπαράδεκτον τὴν ἀναίρε-
 σεως αἴτησιν τῆς Γιαννούλας Π. Γιαννούλας, ἥτις ἔγινε
 κατὰ τῆς ἀπὸ 3 Φεβρουαρίου 1836 καὶ ὑπ' ἀριθ. 31
 ἀποφάσεως τῶν ἐν Τριπόλει ἐφετῶν, καταδικάζει τὴν
 ἀναίρεσειούσαν εἰς τὸ πρόστιμον τῶν 200 δραχ. εἰς τὰ
 δικαστικά δικαιώματα τῆς παρούσης δίκης, τῆς πληρω-
 μῆς τῶν ὁποίων ἀπαλλάττεται ἐν τῷ παρόντι ὡς πένης
 καὶ εἰς τὰ ἐξοδα τοῦ ἀντιδίκου τῆς.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 12 Μαρτίου
 1837.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις τὴν 15 Μαρτίου 1837.

(Ἐπιφ. πολ. 99.) (Ἀριθ. πρωτοкол. 176)
 3)

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Κλωνάρη
 προέδρου, Α. Πολυζωίδου ἀντιπροέδρου, Γ. Ἀθανασίου,
 Ἰω. Α. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση,
 καὶ παρόντων τοῦ εισαγγελέως Κ. Α. Παΐκου καὶ τοῦ
 γραμμ. Γ. Κ. Ἰσχομάχου.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 22 τοῦ ἐνε-
 στῶτος μηνός διὰ τὴν δικάστη μετὰ τοῦ Πάνου Μουρτζί-
 κου ἐκ Γερακίου, ἀναίρεσειούτος, παρεσταθέντος αὐτο-
 προσωπῶς, καὶ τοῦ Πέτρου Ἀναγνωστοπούλου ἐκ Βαρ-
 βιτζῆς τῆς Ἀκκεδαίμονος, ἀναίρεσιβλήτου, ἀπόντος, τὴν
 ἐξῆς αἴτησιν ἀναίρεσεως.

Ὁ Πέτρος Ἀναγνωστοπούλος ἐκίνησεν ἀγωγὴν κατὰ
 τοῦ Πάνου Μουρτζίκου ἀπαιτῶν παρ' αὐτοῦ τὸ ἀντίτιμον
 202 μετρηκίων αἴτου καὶ ἴσης ποσότητος σιταροσμιγα-
 γαδίου, τὰ ὁποῖα, κατὰ τὴν θεθαίωσιν τοῦ ἐνάγοντος, ὁ
 Π. Μουρτζίκος ἀφῆρασε κατὰ τὸ 1826 ἔτος ἀπὸ τῆς εἰς
 Γεράκι ἀπαθήκην του. Τὸ ἐν Σπάρτῃ δικαστήριον τῶν
 πρωτοδικῶν, δικάσεν κατὰ πρόσκλησιν ἀμφοτέρων τῶν
 μερῶν ὡς διαιτητικὸν δικαστήριον, κατὰ τὸ ἰσ' ψήφισ-
 μα τῆς ἐν Ἀργεῖ ἐθνικῆς συνελεύσεως, κατεδίκασε τὸν
 Π. Μουρτζίκον εἰς τὴν πρὸς τὸν ἐνάγοντα πληρωμὴν
 100 μετρηκίων σιταροσμιγαδίου καὶ 50 μετρηκίων αἴ-
 του. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐξήτησεν ὁ Π. Μουρτζίκος
 τὴν ἀναίρεσιν, διὰ τὸν λόγον ὅτι τὸ ἐν Σπάρτῃ δικαστή-
 ριον δικάσεν τὴν παρούσαν διαφοράν, παρεβιάσθη τὸ ἑπ'
 ἀριθ. ἰσ' ψήφισμα τῆς ἐν Ἀργεῖ συνελεύσεως, καὶ παρ-
 ἔσειρεν ἐαυτὸ εἰς ἐντελὴς ξένα καθήκοντα, τὸ ὁποῖον
 κατὰ τὸ ἀρθ. 807 ἀριθ. 3 καὶ 808 ἀρ. 1 τῆς πολ.
 δικον. φέρει ἀναίρεσιν.

Ἀκοῦσαν τὴν ἐκθεσὶν τοῦ ἀρεοπαγίτου Κ. Α. Γ. Φέ-

δερ, τὸν δικηγόρον Κ. Πολυζώνη, συνήγορον τοῦ ἀναίρεσιόντος, καὶ τὸν εἰσαγγελέα.

Σκεφθέν κατὰ τὰν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ὑπ' ἀριθ. 16. Ψήφισμα τῆς Ἡθνητικῆς συνέλευσεως, ἢ περὶ τῆς ὁ λόγος διαφορᾶ πρέπει νὰ ἐκδικασθῆ ἀπὸ διαιτητᾶς, τὸ δὲ ῥηθὲν ψήφισμα δὲν ὀρίζει τίνες ἔχουν τὴν ἰκανότητα νὰ δικάσουν ὡς διαιτηταί, ὥστε ἐφαρμύζονται καὶ περὶ διαιτητῶν διατάξεις τῆς δικαιοσύνης κατὰ τὰς ὁποίας (ἀρ. 112 τῆς πολ. δικον.). ἕκαστος ἡμεδαπὸς, μὴ ἐξαιρουμένων τῶν δικαστῶν καὶ ὀλοκληρῶν δικαστηρίων, δύναται νὰ ἐκλεγθῆ ὡς διαιτητῆς, ἐπομένως τὸ ἐν Σπάρτῃ δικαστήριον τῶν πρωτοδικῶν, συγκείμενον ὑπὸ δικαστῶν, ἐκλεγθέντων παρὰ τῶν διαδίκων, διὰ νὰ δικάσουν τὴν μεταξὺ αὐτῶν ὑπόθεσιν ὡς διαιτηταί, καὶ δικάσῃ ὡς διαιτητικὸν δικαστήριον συνεμορφῶθη μὲ τὰ εἰρημένον ψήφισμα καὶ μὲ τὰς περὶ ἀρμοδιότητος διατάξεις τῆς πολ. δικονομίας.

Ἐπειδὴ πρὸς ταῦτα, κατὰ τὸ ἀρθ. 811 ἀρ. 1 τῆς πολ. δικον. οὐδεὶς δύναται νὰ πλάσῃ δι' ἑαυτὸν λόγον ἀναίρεσεως, ἐπομένως οὐδεὶς δύναται νὰ παραγάγῃ λόγον πρὸς ἀναίρεσιν ἐκ τῶν ἰδίων αὐτοῦ πράξεων. ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, ἀμφότεροι οἱ διάδικοι εἶχον διορίσει τοὺς δικαστᾶς, τῶν ὁποίων τὴν ἀναρμοδιότητα προτείνει τώρα ὁ ἀναίρεσιῶν.

Διὰ ταῦτα, δικάζον κατ' ἐρήμην, ἀπορίπτει τὴν ἀναίρεσεως αἴτησιν τοῦ Πάνου Μουρτζίκου, ἥτις ἔγινε κατὰ τῆς ἀπὸ 6 Σεπτεμβρίου 1836 καὶ ὑπ' ἀριθ. 219 ἀποφάσεως τοῦ ἐν Σπάρτῃ πρωτοδικείου, δικάσαντος διαιτητικῶς, καταδικάζει αὐτὸν εἰς τὸ πρόστιμον τῶν 200 δραχμ. καὶ εἰς τὰ δικαιώματα τῆς παρούσης δίκης, τῆς πληρωμῆς τῶν ὑποίων ἀπαλλάττεται ἐν τῷ παρόντι ὡς πένης.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 23 Μαρτίου 1837.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις τὴν 29 Μαρτίου 1837.

(Ἀπόφ. Πολ. 100). (Ἀριθ. Πρωτοκ. 176).

4)

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Α. Πολυζώιδου ἀντιπροέδρου, Γ. Ἀθανασίου, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Δ. Ν. Φωτίλα παρέδρου, ἀναπληροῦντος τὸν πρόεδρον ἀπόντα, κωλυομένου τοῦ πρώτου παρέδρου Κ. Γ. Ἀφρονίδου, Π. Νικολαΐδου δικηγόρου ἀναπληροῦντος τὸν ἀρεοπαγίτην Κ. Ἰω. Α. Σωμάκη ἀπόντα καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Α. Παΐκου καὶ τοῦ γραμμ. Γ. Κ. Ἰσομάχου.

Συνελθόν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 1 τοῦ ἐνεστῶτος μηνὸς διὰ νὰ δικάσῃ μεταξὺ τοῦ Ἀναστασίου Μαυροκεφάλου κατοικοῦ Ναυπλίας, ἀναίρεσιόντος, παρόντος, καὶ τοῦ Θεοδώρου Μερικά καὶ συντροφίως, κατοικοῦ Ναυπλίας, ἀναίρεσιβλήτου, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ Σ. Πήλλικα δικηγόρου, τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναίρεσεως.

Κατὰ τὸ 1832 ἢ ἐπὶ τῆς οἰκονομικῆς γραμματείας παρεχώρησε, διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2326 ἐγγράφου τῆς, ὡς ἰδιοκτησίαν εἰς τὸν Α. Μαυροκέφαλον ἔθνικόν τινα εἰς τὴν πόλιν τῆς Ναυπλίας κείμενον ἐπιθαλάσσιον τόπον, εἰς ἀποξημίωσιν διὰ τὸ ἐν αὐτῇ τῇ πόλει ὑπάρχον ὑπ' ἀριθ. 91 ἰδιοκτητὸν αὐτοῦ ἐργαστήριον. Μετὰ τὴν παρεχώρησιν ταύτην ἢ αὐτῇ γραμματεία, κατὰ συνέπειαν γενεαμένων τινῶν πρὸς αὐτὴν παρατηρήσεων, ἐπώλησε τὸν αὐτὸν τόπον εἰς τὴν δημογεροντίαν Ναυπλίας, παρ' ἧς ἐξετέθη εἰς δημοπρασίαν καὶ κατεκυρώθη εἰς τὸν Θ. Μερικά, καὶ 2^{ος} ὁ Ἀναστάσιος Μαυροκέφαλος ἐκίνησεν ἀγωγὴν κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ναυπλίῳ πρωτοδικῶν κατὰ τοῦ Θ. Μερικά καὶ συν. ἐξαιτούμενος τὴν ἀποδοσὶν τοῦ διαληθθέντος κτήματος. Τὸ πρωτοδικεῖον, γενομένης ἐνστάσεως ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου περὶ ἀναρμοδιότητος τῶν πολ. δικαστηρίων εἰς ὑπόθεσιν τοιαύτης φύσεως, ἐξέδωκε πᾶν ὑπ' ἀριθ. 468 ἀπόφασίν σου, δι' ἧς ἀπέρριψε τὴν ἐστάσιν καὶ ἐκπύριχθη ἀρμόδιον. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἐξεκάλεσεν ὁ Θ. Μερικάς καὶ συν. ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν. Τὸ δικαστήριον ταῦτο διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 227 ἀποφάσεώς του παρεδέχθη τὴν ἐφεσιν, καὶ μετερόθυμίσαν τὴν ἐκκληθεῖσιν ἀπόφασιν, ἐκλήρυξε τὸ ἐν Ναυπλίῳ πρωτοδικεῖον μὴ ἀρμόδιον ἐπὶ τῆς προκειμένης διαφορᾶς. Τῆς ἀποφάσεως τῶν ἐφετῶν ἐξήτησεν ὁ Α. Μαυροκέφαλος τὴν ἀναίρεσιν.

Ἀκοῦσαν τὸν δικηγόρον Σ. Πήλλικα συνήγορον τοῦ ἀναίρεσιβλήτου ἐκθέσαντα ὅτι παρίσταται ἐν ταυτῷ καὶ ὡς πληρεξούσιος τοῦ δημοσίου, τὸν εἰσαγγελέα προτείναντα ἐστάσιν κατὰ τῆς προτάσεως τοῦ δικηγόρου, ὅτι τὸ δημόσιον, μὴ παρεμῖδῃ εἰς τὰ κατώτερα δικαστήρια, δὲν δύναται κατὰ τὰ ἀρθ. 238 καὶ 814 νὰ παρουστασθῆ ὡς διάδικος κατὰ πρῶτον εἰς τὴν περὶ ἀναίρεσεως δίκην.

Ἀκοῦσαν καὶ τοὺς συνηγόρους τῶν μερῶν. Καὶ γενομένης δεκτικῆς τῆς ἐνστάσεως τοῦ εἰσαγγελέως.

Ἀκοῦσαν τὴν ἐκθεσιν τοῦ ἀρεοπαγίτου Κ. Θ. Μανούση, τὸν δικηγόρον Μ. Ρενιέρην συνήγορον τοῦ ἀναίρεσιόντος, ἐκθέσαντα τοὺς ἐξῆς λόγους ἀναίρεσεως. 1. Ὅτι τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν παρεβίασε τὰ 991 ἀρθ. τῆς πολ. δικονομίας, καὶ 2 ὅτι ἐναντίον τοῦ γενικοῦ κανόνος τοῦ ὅτι ὅλαι αἱ περὶ ἰδιοκτησίας ἀγωγαὶ ὑπάγονται εἰς

τά τακτικά δικαστήρια, υπέλαβεν, ὅτι ἡ προκειμένη ὑπόθεσις εἶναι φύσεως διοικητικῆς.

Ἀκοῦσαν τὸν δικηγόρον Σ. Πήλλικα συνήγορον τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, καὶ τὸν εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον·

Καθόσον ἀφορᾷ τὴν ἔνστασιν περὶ τῆς παρεμβάσεως τοῦ δημοσίου·

Ἐπειδὴ, κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ 814 ἄρθ. τῆς πολ. δικονομίας, δὲν δύνανται νὰ ἐμφανισθῶσιν ἐνώπιον τοῦ ἀρείου πάγου ὡς διάδικοι, εἰμὴ μόνον ὅσοι ἐξ ἀρχῆς ἦσαν τοιοῦτοι, ἢ ὅσοι διὰ τοῦ μέσου τῆς ἀνακοπῆς ἔλαβον μέρος εἰς τὴν δίκην καὶ ἐνώπιον τῶν κατωτέρων δικαστηρίων, εἰς δὲ τὴν προκειμένην περίπτωσιν τὸ δημόσιον δὲν ἔφερε πρόσωπον διαδίκου εἰς τὰ κατώτερα δικαστήρια, ἐπομένως δὲν δύναται, οὔτε ἐνώπιον τοῦ ἀρείου πάγου νὰ παρουσιασθῇ ὡς τοιοῦτος·

Καθόσον ἀφορᾷ τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν·

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ 1 ἄρθ. τῆς πολ. δικον. ὅλαι αἱ ἰδιωτικαὶ ἀπαιτήσεις περὶ ἀποκτηθέντων δικαίων, ὑπάγονται συνήθως εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων, καὶ ἐξαιρέσεις τοῦ γενικοῦ τούτου κανόνος γίνεται μόνον, κατὰ τὸ 3 ἄρθ. τῆς αὐτῆς δικον. ὡς πρὸς τὰ διοικητικὰ ἀντικείμενα· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τὸ ἀντικείμενον τῆς δίκης ὑφίσταται εἰς διαφορὰν περὶ ἰδιοκτησίας, διαφιλονεικουμένης μεταξὺ ἰδιωτῶν, ἢ δὲ περιστάσις, ὅτι ἡ ἰδιοκτησία αὕτη προῆλθεν ἀπὸ πώλησιν, γενομένην παρὰ τοῦ δημοσίου, δὲν μεταβάλλει τὴν φύσιν τῆς τοιαύτης διαφορᾶς, ὥστε νὰ ἐξαιρεῖται ἀπὸ τὸν εἰρημένον γενικὸν κανόνα·

Ἐπειδὴ τὰ ἀπὸ 27 Σεπτεμβρίου 1833 καὶ 30 Μαρτίου 1835 Β. διατάγματα εἰς τὰ ὁποῖα στηρίζεται ἡ ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν, δὲν ἀφορῶσι διαφορᾶς, γεννηθείσας μεταξὺ ἰδιωτῶν περὶ κτημάτων, πωληθέντων παρὰ τοῦ δημοσίου, ἀλλὰ κλονίζουσι μόνον τὴν ἐπικύρωσιν ἢ ἀνανέωσιν τῶν τίτλων τῆς τοιαύτης ἰδιοκτησίας, μηδὲ παραπέμπουσι τοιοῦτου εἶδους διαφορᾶς εἰς ἄλλα παρὰ τὰ πολιτικὰ δικαστήρια,

ἐπομένως τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν, θεωρῶν τὸν ὅρον τῶν εἰρημένων διαταγμάτων ὡς ἐξαιρούντας τῆς τοιαύτης φύσεως ὑποθέσεις ἀπὸ τὴν ἀρμοδιότητα τῶν πολ. δικαστηρίων, ἠρμήνευσεν ἐσφαλμένως τὰ προειρημένα διατάγματα, καὶ παρεβίασε τοὺς περὶ ἀρμοδιότητος κανόνας·

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ 16 ἄρθ. τῆς πολ. δικον. ἡ πολιτικὴ ἀγωγή κινεῖται συνήθως ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν περιφέρειαν ἔχει τὴν μόνιμον κατοικίαν ὁ ἐναγόμενος, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὁ ἐναγόμενος Θ. Μερίκας καὶ συν. ἔχει τὴν μόνιμον κατοικίαν του εἰς Ναυπλίον.

Διὰ ταῦτα, παραδέχεται τὴν ἔνστασιν τοῦ εἰσαγγελέως περὶ τοῦ ὅτι δὲν δύναται νὰ παρασταθῇ τὸ δημόσιον, ὡς διάδικος, κατὰ πρῶτον εἰς τὴν περὶ ἀναιρέσεως δίκην, ἀναιρεῖ τὴν ἀπὸ 16 Δεκεμβρίου 1836 καὶ ὑπ' ἀριθ. 227 ἀπόφασιν τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν, ἀποφαίνεται ἀρμόδιον τὸ ἐν Ναυπλίῳ δικαστήριον τῶν πρωτοδικῶν πρὸς ἐκδίκασιν τῆς μεταξὺ τοῦ Ἀναστασίου Μαυροκεφάλου καὶ τοῦ Θ. Μερίκας καὶ συντ. διαφορᾶς, καταδικάζει τὸν ἀναιρεσιβλήτον εἰς τὰ δικαστικὰ δικαιώματα τῆς παρούσης δίκης καὶ εἰς τὰ ἐξόδα τοῦ ἀναιρεσιόντος καὶ διατάττει νὰ γραφῇ ἡ παρούσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρεθείσης, καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος τῶν Ἀγγελίων δαπάνῃ τοῦ ἡττηθέντος.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 5 Ἀπριλίου 1837.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις τὴν 8 Ἀπριλίου 1837.